

O SCURTĂ VACANȚĂ ÎN PARRY SOUND

Michael Varujan Magharian

Vecinul meu italian, Joe, avea o cabană construită pe o insuliță de sub un hectar, plasată mai jos de Mowat Island în Parry Sound, pe care o închiria peste vară turiștilor. Se poate că n-avea clienți că vorbind peste gard de una și de alta s-a oferit să mi-o închirieze la jumate preț pe toată luna septembrie. Cum propunerea lui m-a luat pe neașteptate i-am cerut să-mi lase timp să mă gândesc. Intrat în casă m-am uitat împrejur. Eram confortabil așezat și parcă nu mă trăgea ața să-mi fi mutat catrafusele dintr-o parte în alta. Aveam tablete fără de care n-aș fi putut funcționa. Ce să fi căutat într-o căbănuță de lemn înconjurată pe toate părțile de apă, fără mall, poștă, spital, poliție or salvare? Pe de altă parte poate că o schimbare mi-ar fi putut ajuta. După al cincilea volum publicat, fântâna cu idei cam secase. Poate că cu atâta apă în jur să fi avut șansa să reînvie. M-am hotărât să încerc.

Papa George mă aștepta pe ponton cu cheile de la barcă. Îi făcuse plinul și-mi mai adusesese și o canistră de rezervă. O pusese pe bancheta din spate. Cum mi se păruse cam jagoasă am proptit-o jos pe podea. L-am întrebat unde aș fi putut găsi un căruț cu care să-mi aduc lucrurile de la mașină. Mi-a arătat unul pe mal sprijinit de un copac. Am isprăvit de descărcat după mai multe drumuri. Barca se umpluse ochi. Am luat mașina și am dus-o în parcare. Pe Papa George l-am întrebat cât îi datoram pentru benzină. L-am dat în plus o hârtie de douăzeci, așa cum îmi spusese Joe. A părut mulțumit, că s-a dus la ale lui. Transpirasem deja de la tot acel du-te vino dintre mașină și barcă. Dar când am pornit peste apă m-am răcorit până într-atâta că nu mi-ar fi stricat să fi avut pe mine o cămașă de flanel cu mânecă lungă. Din aia cum purta Papa George.

GPS-ul m-a scos taman unde trebuia. Mi-am legat barca de un mic doc de lemn. Insulița părea să fi fost o îngrămădire de bolovani uriași peste care creșteau câțiva brazi între care era construită cabana. Până la ea aveam de urcat o pantă abruptă și mă tot uitam disperat la calabalâcul pe care trebuia să-l car până sus. Mi-am zis ca mai întâi să inspectez ce era înăuntru. M-am asigurat că parâma era bine legată. Era, dar am mai făcut un nod. Niciodată nu puteai fi suficient de precaut. Am urmat poteca lăsată printre bolovani. M-am oprit pe pridvor să-mi trag sufletul. Într-o parte erau puse două scaune de răchită cu o măsuță între ele. M-am așezat într-unul. Peste balustradă cât vedeam cu ochii se întindea apa cenușie punctată de mici insulițe, pete verzi profilate peste albastrul spălăcit al cerului. Aș fi putut petrece ore stând așa și nefăcând nimic. Dar după un timp mi-am impus să m-adun din reverie. Am încercat ușa. Era descuiată și am intrat. Înăuntru era întunecos și răcoare. Tăcerea era densă. Niște lemne de foc fuseseră stivuite lângă cămin. Mirosea a brad. Mobila, câtă era, dădea senzația de austeritate. Avea culoarea închisă a ciocolatei și contrasta numai prin formă cu podeaua vopsită tot așa. Acoperișul înalt se susținea pe bârne groase. Din partea cea mai de sus atârna un lampadar aurit cu multe

brațe. Am aprins lumina. Mergea. Dulapurile de bucătărie arătau ca restul mobilei. Aveau aceeași culoare și stil. Am deschis o ușă la nimereală. Am dat peste două stive de farfurii albastre. În altul am văzut paharele puse cu buza în jos. Frigiderul era gol. Aveam cu ce-l umple. Apa curgea. Părea să fi fost bună de băut, dar îmi aveam apa mea la sticle. Doar că trebuia cărată până sus. Mi-am continuat inspecția. Două dormitoare spațioase și o baie completă. Asta era. Am ieșit și mi-am mai aruncat odată privirea peste proiecția panoramică ce mi se oferea neobstrucționată de pe pridvor. Mi-era de parcă ajunsesem la capătul lumii. Nu simțeam nimic altceva decât o liniște adâncă. Dar bagajul trebuia descărcat. Și asta mi-a luat ceva timp și mult efort. Până să fi pus lucrurile la locul lor soarele deja apusese. Cerul arăta ca o zdreanță roșie atârnată într-un colț. Am vrut să mai stau pe prispă să sorb cuminte din paharul cu trei degete de whisky dar m-au năpădit roiurile de țânțari. A trebuit să mă refugiez înăuntru. Mi-am conectat laptopul la internet cu parola lui Joe și m-am străduit să continui cu scrisul la pagina începută de acasă. Dar cuvintele îmi veneau într-o ordine stricată. Nu voiau să se lege unele de altele. Exasperat m-am dus la culcare.

M-a trezit lumina zilei strecurându-se firavă printre jaluzelele întredeschise. Mi-am închis la loc ochii ca să mai trag un pic de timp. În cele din urmă m-am dat jos din pat. Clămpănind din papuci am ieșit pe prispă. Am îmbrățișat cu ochii splendoarea calmă și majestoasă ce mi se deschidea larg în față. M-am minunat cât m-am minunat, dar mi-era foame și am intrat să-mi pregătesc ceva de mâncare. Pe la nouă eram gata cu toate: spălat, îmbrăcat și mâncat. Mi-am pus laptopul pe măsuta de afară și m-am aruncat vitejește în procesul creativ. Dar în loc să fi stat cu ochii pe ecran, privirea îmi aluneca invariabil către apă. Mintea-mi rătăcea aiurea. După câteva încercări futele de a-mi concentra atenția pe scris am închis laptopul și l-am dus înăuntru. Am ieșit să dau un tur de jur împrejurul cabanei. Din dosul ei se vedea de parcă era la doi pași o altă insuliță pe care era ridicată o vilă enormă, modernă, cu geamuri fumurii, opus orientată mie. Cum privirea mi-era parțial obturată de brazi, ca s-o fi văzut mai îndeaproape ar fi trebuit să iau barca să trec prin fața ei. Mă rodea curiozitatea, așa că am luat cheia și am coborât la doc. Am desfăcut parâma, m-am urcat la volan și am pornit motorul. Odată ce m-am îndepărtat de mal am ambalat. Am dat roată insuliței mele. Peste tot vedeam aceeași bolovani enormi îngrămădiți unii peste alții. Așa arăta și insulița vecină, doar că grămada lor de bolovani era mai mare. Iar vila cu etaj ridicată deasupra ocupa aproape tot platoul. Toată fațada era complet acoperită de gemuri enorme. Avea o terasă imensă din lemn cu câteva mese rotunde așezate sub umbrele cu scaune dispuse în cerc. La doc era tras un iaht dotat cu radar, de multe ori mai mare decât barca mea. M-am simțit intimidat și fără îndoială, gelos pe ăia de-și permiteau așa un lux. Am accelerat până la docul meu. După ce o văzusem pe ailaltă, cabana vecinului mi se părea meschin de mică. Arăta de parcă intrase la apă. Dar își avea șarmul ei și în fond era la limita a ceea ce îmi puteam permite.

Tocmai terminasem pagina începută de acasă când am văzut iahtul vecinilor alunecând rapid în direcția orașului. Lăsa în urmă o dâră lăbărtată învolburată. Pentru un timp am auzit clipocitul apei izbind repetat în bolovani. L-am sunat pe Joe. Mai întâi a trebuit să-l liniștesc că nimic rău nu se întâmplase și că totul era în ordine. Apoi abia l-am putut întreba de rezidenții celeilalte insulițe.

“A, McGregor-ii, de ei întrebă? Ce-s cu ei? Te-au deranjat cu ceva?”

“Cu ce se ocupă?”

“El e neurochirurg la un spital din alea mari din centru și ea tot doctor, parcă endocrinolog, da’ nu-s sigur. Sunt oameni faini. N-am avut niciodată vreo problemă cu ei.”

“M-a impresionat vila lor.”

“Abia de au terminat-o. Astă primăvară încă mai munceau la ea. Ți-a plăcut, nu? Au băgat milioane în ea.”

“Ce să nu-ți placă? Și iahtul, o frumusețe!”

“Are două motoare gemene. Am fost pe el. E un vis. Da’ e prea mare pentru docul meu. Mulțumește-te cu barca. E tot ce-ți trebuie. Vezi să nu te rătăcești p-acolo. Altceva? Te-ai acomodat, ți-e bine, îți place unde ești? Peisajul e superb, n-ai ce te văita.”

“Da, totul e super, mai puțin cu țăntării. M-au năpădit aseară.”

“N-am ce le face. N-avem voie să folosim chimicale. Cică să ocrotim natura. Cu asta chiar nu te pot ajuta.”

“Nu-i nimic, mi-e bine aici.”

“Ți-am zis eu!”

“Da, mulțumesc!”

Odată terminată convorbirea mi-a venit în cap să merg și eu în oraș. Tot nu-l văzusem și poate aveam șansa să-i întâlnesc pe acești McGregori. În plus, dacă mâncam acolo nu mai aveam nici de ce să-mi fi pregătit de unul singur cina. Dar abia de se făcuse unsprezece. Până la cină mai aveam juma de zi. Am decis să mă întorc la manuscrisul meu.

Trecuse bine de amiază când am văzut iahtul întorcându-se. Planul meu cu plecatul la oraș căzuse. Am ocolit cabana ca să observ vreo mișcare pe vis-a-vis, dar n-aveam ce vedea alta decât dosul vilei. M-am admonestat pentru curiozitatea care nu-mi dădea pace și m-am întors pe pridvor. De acolo de sus am văzut apropiindu-se rapid o barcă largă de cauciuc cu un motor supradimensionat. Părea să fi fost manevrată de un bărbat. După puțin a apărut în fața pridvorului. M-am ridicat. El s-a oprit la scară. Avea părul alb tuns perie, purta ochelari de vedere și avea o figură foarte distinsă. Părea foarte în formă deși după mintea mea trecuse bine de șazeci. M-a salutat. S-a prezentat ca fiind Paul, vecinul de insulă. Am dat din cap și m-am prezentat la rândul meu. Mi-a repetat numele ca și când ar fi vrut să-l țină minte. L-am poftit să ia loc. Mă uitam la el întrebător.

“Abia am venit din Parry Sound. Am dus o butelie de gaz la încărcat și am uitat-o acolo. Seara am invitați la un barbecue. N-ai cumva o butelie de rezervă?”

“O butelie am, da’ nu știu dacă-i plină sau goală. Hai s-o vedem.”

Ne-am dus să ne uităm la barbecue. Am ridicat butelia de sub el. Părea plină. Am deconectat conducta de gaz și i-am dat-o. A luat-o cu ușurință, deși era grea.

“M-ai salvat. Altfel ar fi trebuit să mă întorc în oraș și chiar n-aveam chef. De când ești aici?”

“De ieri. Abia m-am așezat. Am dat un tur insuliței tale. Tare mi-a plăcut vila pe care ți-ai făcut-o acolo. Arată fabulos.”

“Ne-a costat o grămadă dar până la urmă am reușit s-o terminăm. Cu ce te ocupi?”

“Scriu.”

“Oh, un scriitor. Ce scrii?”

“Ficțiune romantică.”

“Mai există genul ăsta? Credeam că Twitter e acum la modă.”

“O fi, dar eu d-asta scriu, ficțiune romantică.”

“Sper că nu te-am necăjit. A fost doar o glumă.”

“Cam la țintă gluma asta a ta.”

“Lumea se schimbă, și parcă nu în bine. Joe ce face?”

“Cine?”

“Joe, proprietarul?”

“A, Joe, italianul, e vecinul meu. Face bine. Mereu îngrijorat, ba de una, ba de alta. Da’ e ok, pentru cea mai mare parte.”

“Ți-e vecin? Asta-i foarte convenient. Poți veni aici oricând. E rustică căbănuța asta a lui și are de toate în ea. Și peisajul e terific.”

“Am tot ce-mi trebuie. Admit asta. Numai inspirația de mi-ar veni. Ce grozav ar fi.”

“N-ai pe nimeni cu tine? O muză care să te inspire?”

“Nu, n-am pe nimeni.”

“Îți spun eu ce, vino la noi la barbecue diseară. Nu știu câtă distracție o să fie, dar ce ai de pierdut?”

“Mulțumesc pentru invitație. Pe când?”

“Pe la șase.”

A luat-o pe potecă în jos spre doc. După puțin i-am văzut barca trecând în trâmbă prin fața insulei. Îmi plăcuse. N-avea ifose, părea foarte deschis și direct.

Docul era ocupat de bărci. Abia am înghesuit-o și pe a mea. Am urcat pe terasă. Mă uitam după Paul între ceilalți. Am reperat barbecue-ul și pe el manevrând spatula. M-am apropiat și i-am întins sticla de whisky. Mi-a mulțumit și a pus-o între celelalte în barul mobil de lângă el. Avea chiar și un mic frigider acolo. M-a întrebat ce voiam să beau. I-am zis că un pahar de whisky. Mi-a zis să mă servesc. El întorcea hamburgerii. M-am servit. Cu paharul în mână m-am răsucit către meseni. Am încercat să-i număr. Păreau să fi fost vreo douăzeci. Unii erau grupați în jurul meselor dar mai erau și răzlețiți. Cum Paul era concentrat pe grătar și nu zicea nimic m-am îndreptat către cei mai aproape de mine. Comentau un film. De fapt disecau viața actorilor. Care cât câștiga și cu cine mai era

încurcat. Discuția era animată. Se întrerupeau unii pe alții. M-am mutat la următoarea masă. Acolo clar erau medici. Discutau cazuistica cancerului de sân. Eram gata să mă eschivez când o blondă platinată trecută de cinzeci s-a ridicat și m-a acroșat. Mi s-a adresat pe nume.

“Eu sunt Claire, soția lui Paul. Îmi pare bine că ești aici. E frumos să ne putem cunoaște vecinii. Am înțeles că scrii. Ce scrii?”

“Ficțiune romantică.”

“Și soțul meu scrie. Dar sunt cărți d-ale lui de neurologie. Ai publicat ceva până acum?”

“Cinci romane. Lucrez la al șaselea.”

“Oh, dar ești prolific. Și cum merge cu al șaselea?”

“Cam împotmolit în intrigă.”

“Sunt sigură că o s-o descurci.”

Întorcându-se spre cei de sub umbrelă m-a introdus pe nume:

“Închiriază cabana lui Joe. E scriitor. A publicat deja cinci romane și lucrează la al șaselea. Scrie ficțiune romantică. Nu-i așa că-i adorabil?”

Am înregistrat un murmur de apreciere. Capetele s-au întors înspre mine.

“Zi-ne niște titluri,” mi-a cerut una cu fața acrită de vreme. Le-am spus în ordine. N-auziseră de ele. De niciuna.

“Nu-mi aduc aminte de când n-am mai citit o carte de ficțiune. Eram mai tânără p-atunci,” a zis cu surâs de față mare o femeie cu fața brăzdată de riduri înecate în strat gros de alifie. “Să fiu sinceră, nici că m-ar mai atrage acum. Abia de mai am timp să le citesc p-astea ale mele de specialitate.”

“Apropos de citit, fetelor, abia a apărut în a opta ediție Obstetrica și Ginecologia lui Beckmann și Ling. Am luat-o de pe Amazon. O am cu mine.”

“Ce e nou?”

N-am vrut să știu. Atâta vâlvă făcusem! M-am retras tiptil și m-am lipit de cercul din jurul umbrelei următoare. Aici nu m-a mai prezentat nimeni și nici n-am fost băgat în seamă. Am putut să-mi sorb liniștit din whisky ascultând la cum să-mi investesc banii pe care nu i aveam în vehicule financiare oferite pe Bay Street.

Paul a trecut pe la mese să-și invite oaspeții la hamburgeri. Cum eram deja în picioare am ajuns printre primii. Mi-am turnat maioneza, muștarul, ceapa și ardeii iuți pe chifla deschisă și am pus deasupra hamburgerul. Am închis chifla și am mușcat pofticios din ea. Mi-era foame.

“Văd că-i faci vânzare lui Paul,” mi-a zis o blondă tinerică și subțirică, cu ochi verzi de pisică sălbatică. Nu-mi puteam lua ochii de la ochii ei.

“Ce vânzare îi fac?”

“Ai mușcat cu atâta poftă din hamburgerul ăla că-i musai să-l încerc și eu.”

“Ești invitata mea. Vrei să ți-l prepar eu?”

“Sigur, dacă te oferi.”

I l-am făcut ca pe al meu și i l-am oferit pe o farfurioară cu un șervețel lângă. Mi-a mulțumit. A mușcat din el cu grijă să nu-i curgă din umplutură.

“E bine făcut. Și tu te pricepi să-l împachetezi. La ce altceva te mai pricepi?”

“La scris. Sunt scriitor. Scriu ficțiune romantică.”

“Serios? Ai publicat ceva?”

“Cinci romane.”

“Cinci romane? Da’ e foarte bine, nu-i așa? Poți trăi din ele?”

“Duc o viață decentă.”

“Și cum ai ajuns aici?”

“Cu barca.”

“Ha, voiam să zic pe cine cunoști aici.”

“Pe nimeni. Pe Paul. A venit să împrumute o butelie de gaz și m-a invitat aici. Închiriez cabana lui Joe. E pe insulița de lângă asta. Am cunoscut-o și pe Claire.”

“Claire e o adevărată doamnă. Amândoi sunt foarte distinși. Fac o pereche respectabilă.”

“...”

“Îți spun că fac o pereche specială.”

“Nu mă îndoiesc. Da’ nu-i prea cunosc.”

“Da’ de mine ce zici?”

“Ești foarte frumoasă. Și ai în tine un spirit jucăuș.”

“Sunt Alice.”

Mi-am spus numele.

“Sper să-ți trăiești visul, Alice,” i-am spus, continuând să mușc din chiflă.

“Wonderland? Lewis Carroll a scris-o pentru o altă Alice. Nu-s eu aia.”

“De fapt îl chema Charles Dodgson. Alice a lui căuta aventuri. Sigur nu ești tu aia?”

“Nu, nu-s eu aia.”

“Mie îmi pare că ai fi.”

“Îți spun că nu. Sunt aici cu soțul meu Jeff. E acolo sub umbrelă. Dezbate taxele. E foarte supărat că-i ciugulește guvernul din avere.”

“Cu ce se ocupă?”

“Bancher.”

“Ah, își știe valoarea banilor. Și tu?”

“Am studiat științe politice. Dar nu practic. Sunt casnică.”

“Ca mine. Și ce faci?”

“Nimic.”

“Aveți copii?”

“Jeff, din prima căsătorie. Are un băiat. Începe acum finanțele la Harvard.”

“Îl moștenește pe taică-său.”

“Da, sută la sută.”

“Dacă ai vrea și-aș putea arăta cabana lui Joe. E rustică. Foarte diferită de asta de aici.”

“Ce te face să crezi c-aș vrea?”

“Ai vrea?”

“Trebuie să-i duc și lui Jeff un hamburger.”

Mă uitam la cum îl prepara. Avea degetele lungi și fine. Pe inelar avea verigheta și un inel cu multe diamante. Sclipeau jucăuș în lumina becurilor.

“Jeff pleacă mâine dimineață la Toronto. Se întoarce vineri seara. Poate c-am să-ți fac o vizită.”

“Când?”

“Pleci undeva?”

“Nu.”

“Atunci așteaptă.”

“Ai un număr de telefon?”

“N-ai nevoie.”

“Îl vrei p-al meu?”

“N-am nevoie. Mă duc la Jeff.”

S-a dus. Mi-am umplut paharul cu whisky de calitate. Am ochit un șezlong liber și m-am lungit în el. Țânțarii nu-mi dădeau pace, da' cine se mai uita la ei. În sinea mea clocoteam. Alice o să vină să mă vadă. Până s-o facă o să număr orele. Ba nu, minutele! Mă și vedeam mângâindu-i picioarele efilate. Îmbrățișându-i corpul ca de trestie și sărutând-o pe buze. Răsfirându-i părul blond peste albul pernei. Cineva m-a bătut ușor cu palma pe umăr. Era Claire. Se postase în picioare lângă șezlong.

“Văd că te-ai conversat cu Alice. Ținem foarte mult la ea și la Jeff. Sunt o pereche fericită. Și ne dorim să rămână așa.”

“Și Alice vă apreciază tare mult, pe tine și pe Paul. Mi-a spus-o. Mi-a spus că sunteți o pereche specială.”

“Alice e o scumpă. Sper că te simți bine aicea între noi.”

“O, da, mulțumesc.”

“Acum mă duc la Paul că are nevoie de mine. Mai vorbim.”

Un avertisment. Venise foarte prompt. ‘Ne dorim să rămână așa’. Serios? Chiar eram în colimator? Sau Alice era? Pe dracu ‘pereche fericită’. M-am uitat după Alice. Stătea în picioare lângă unul pe scaun sub o umbrelă. Probabil că ăla era Jeff. M-am apropiat să-l văd și eu la față. Lumina becului îi săpa între riduri. Era mai tânăr decât Paul. Avea părul grizonat și purta o pereche de ochelari cu ramă groasă și lentile închise la culoare. Vorbea molcom și apăsător. Nu părea c-ar fi acceptat să fie contrazis. Toți ceilalți în jurul lui ascultau ca la preot. Probabil că știa ce predica. Alice își ferea privirea de a mea. Se sprijinise cu o mână de umărul lui. Parcă îi era fiică-sa. M-am dus să-mi reiau locul în șezlong dar se ocupase. Am virat-o către bar. Mi-am ales dintre etichete una pe care scria whisky vechi de optsprezece ani. Mi-am umplut paharul până aproape de buză.

“Tinere, văd că ai gusturi sensibile. Poți să-mi pui și mie un pahar.”

M-am răsucit. Era una de la masa cu doctorițe. I-am pus de trei degete într-un pahar și i l-am înmânat. Avea degetele pline de inele. Fața îi era puternic fardată. Dar ochii îi avea vii și inteligenți. A ridicat spre mine paharul și a degustat licoarea. A plescăit de plăcere.

“Faină băutura asta. Ce te tot uiți la ea? Dă-o pe gât!”

Pe a ei a dat-o pe gât. A pufnit de câteva ori. Se uita la mine ca și când ar fi trebuit s-o urmez.

“E un scotch rar. Vreau să-l degust,” i-am răspuns blând.

“Treaba ta. Mai pune-mi. Ce scrii acum?”

“O fată tânără merge pe jos mlădiindu-se pe același traseu dimineață la aceeași oră. El conduce spre servicii pe același traseu dar din direcție opusă. O vede de fiecare dată și încetinește când trece pe lângă ea. Îi caută privirea. După un timp își închipuie că a fost remarcat. Și începe să-și imagineze cum le-ar fi viața împreună. Dar la sfârșit o vede ieșind dintr-o casă luxoasă împingând un cărucior și tot visul i se destramă. Asta-i la ce scrii acum.”

“Interesant. Chiar poți scoate o carte din asta?”

Am dat din umeri.

“Nu-ți place subiectul?” am întrebat-o curios.

“Nu, nu-i asta, dar mă întreb cine mai citește povești romanțate în ziua de azi. Tinerii sunt cu jocurile și ăștia ca noi, ei bine, ne-am cam pierdut romantismul.”

“Încă se mai vând cărți.”

“Tu știi mai bine. Fata mea nu citește. N-a citit și nici nu cred că va mai citi vreo carte de beletristică. E în computere la University of Toronto. Trăiește în universul ei de realitate virtuală. Mi-aș fi dorit însă să fi citit. Nu e pregătită pentru viață. Are un prieten la fel ca ea. Nu știe nici să dea ‘bună ziua’.”

“Nu toți sunt computeriști. ăștia-s un caz aparte. Deși trăiesc și ei romanța ca oricare alții. Numai că nu știi să o exprime.”

“Te las acum. Mi-a făcut plăcere vorbind cu tine. Succes.”

I-am mulțumit. Părea să fi fost bine intenționată. Și-a ocupat locul lângă celelalte. Eu mi-am mai făcut de lucru pe lângă bar. Așteptam să plece unii ca să nu fi fost eu primul. M-am uitat după Alice. N-am văzut-o pe nicăieri. Mi-am spus că s-o fi dus să folosească baia. Ar fi fost riscant să mă fi dus după ea. Am rămas pe loc. Mi-am umplut din nou paharul. Într-un târziu a apărut. S-a dus glonț la Jeff și s-a așezat în spatele lui. Mi-am spus că avusesem destul și mă pregăteam să plec când l-am văzut și pe Paul ieșind din vilă. Era evident că amândoi fuseseră înăuntru pentru un timp. Oare de ce? Dacă n-ar fi avut nimic de ascuns ar fi trebuit să iasă odată. Dar ieșiseră separat. Nu cumva ăștia doi aveau o legătură amoroasă? M-am posomorât subit. L-am văzut venind spre mine. S-a oprit la bar să-și ia ceva de băut.

“S-a făcut cam rece, nu crezi? Nu ți-e frig așa?” m-a întrebat de parcă i-ar fi păsat.

“Îmi ține de cald alcoolul. De ce crezi că m-am așezat strategic, tocmai lângă bar?”

“Eh, la asta nu m-am gândit. Văd că i-ai studiat pe toți. Sunt veniți de prin insulele din jur. Suntem o comunitate mică și ne ținem uniți.”

“E de apreciat. Îți mulțumesc că m-ai invitat.”

“Mă bucur că ai venit.”

L-am lăsat lângă bar și m-am dus jos la doc. Mai erau doi. Ea era deja în barcă. El o dezlega. I-am lăsat pe ei să plece mai întâi. Motorul lor era așa puternic că toate bărcile legate de doc începuseră să se zgâlțâie pe valuri. A trebuit să aștept să se mai liniștească apa să mă pot sui în barca mea. Am pornit-o spre insulă. În cabană era mai cald decât afară și în pat sub învelitoare era de-a dreptul bine. Am adormit cu gândul la Alice.

Toată dimineața am stat să pândesc dacă vreo barcă s-ar fi apropiat de insulița mea. Câteva au trecut dar nici una destul de aproape ca să-mi sară inima. Nici n-am putut scrie ceva. Îmi tot spuneam că trebuia să apară. După prânz încolo începusem să mă îndoiesc că ar mai fi venit. Dar tot nu mă înduram să-mi părăsesc postul de observație de pe pridvor.

În fine o barcă s-a apropiat suficient de aproape ca inima să înceapă să-mi bată veselă în piept. Mi-am impus să nu mă ridic. Mă așteptam să-i apară părul blond de după buza potecii. Când a apărut m-am dezumflat ca un balon. Era Claire McGregor. Am sărit s-o ajut să urce cele câteva trepte de până la pridvor. I-am oferit unul din scaune.

“Cu ce să te tratez? Am suc de portocale, de mango sau cola. Asta dacă nu vrei un whisky.”

“Poate doar o apă. S-a făcut tare cald.”

M-am dus înăuntru și i-am adus o sticlă cu apă din frigider. A deșurubat dopul și a sorbit de câteva ori din ea.

“Îmi place cabana asta a lui Joe. Are personalitate. Și perspectiva este superbă. Cred că aici găsești inspirația să scrii.”

N-am zis nimic. Nu înțelegeam de ce venise.

“Paul mă înșală. Cu Alice. Se face că nu știe că eu știu. Nu mă deranjează. Nu-l mai satisfac, și am altele pe cap, și aranjamentul ăsta îmi convine. D-aia nu te vreau pe tine în combinația asta. Vreau să stai departe de Alice.”

“Claire, numai Alice poate să decidă asta. Eu de ce aș respinge-o?”

“Ești chiar așa de disperat încât să vrei s-o împarți cu Paul?”

Numai la gândul ăla și m-am strâns în mine. Claire avea dreptate. N-aveam ce căuta într-o astfel de relație. În plus Alice nici nu venise. Poate că nici n-avea de gând să apară. Problema s-ar fi rezolvat astfel de la sine. I-am spus-o și a încuviințat. După ce și-a băut apa s-a sculat.

“Sper că suntem prieteni,” mi-a spus.

“Suntem prieteni.”

A luat-o în jos pe potecă. Mai încolo i-am văzut barca îndreptându-se spre insulița lor. Am început să meditez la mizeria umană. Într-un târziu m-am apucat să scriu.

În străfundul sufletului m-am așteptat ca totuși Alice să fi venit dar săptămâna a trecut fără să-și fi făcut apariția. În schimb m-a vizitat Paul să-mi aducă înapoi butelia și să-mi paseze o invitație de la unii care dădeau o petrecere sâmbătă seara. Numele lor nu-mi spunea nimic dar am acceptat să merg că doar ce altceva aveam mai bun de făcut. Mai greu a fost cu locația. Paul nu știa coordonatele ca să le pun pe GPS și eu n-am găsit o hârtie pe care să fi desenat o hartă. A rămas să mergem împreună în barca lor.

Pe drum Claire mi-a deslușit cine erau ăia la care mergeam. Ea era doctorița care avea fiica computeristă. Mă conversasem un pic cu ea la petrecerea lui Paul. El era CEO la o companie metalurgică în Hamilton. Făceau bani frumoși și-și construiseră o vilă luxoasă pe locul unde înainte fusese o cabană ca a lui Joe. Mă bucuram în anticipația unui bar deschis. M-am gândit și la posibilitatea de a o întâlni acolo pe Alice. Nu știam ce i-aș fi putut spune.

Vila era mare dar n-avea accentele moderne ale lui Paul. Părea însă confortabilă. Era înconjurată pe trei laturi de brazi și jnepeniș. Lumea era adunată pe terasa pietruită din fața casei. Încă nu se așezaseră la mese. Unul manevra grătarul, probabil gazda. Barul era pus imediat lângă el și câțiva erau deja acolo așteptându-se unul pe altul să se servească. Paul cu Claire s-au alăturat invitaților. Eu m-am îndreptat către bar. Nu mi-a trebuit mult s-o reperiez pe Alice. Stătea lângă Jeff. Eram convins că mă văzuse deja de când coborâsem din barcă. M-am prezentat gazdei și i-am mulțumit pentru invitație. L-am felicitat pentru proprietate. Arăta ca unul hârșăit de responsabilități. Probabil că era important la ce făcea. M-am proptit de bar. Am dat de o sticlă de Hennessy din care mi-am turnat generos într-un pahar de plastic. Cu el în mână m-am alăturat unora care discutau politică. Nu prea eram atent la ce se spunea. N-aveam ochi decât pentru Alice. De fapt nu mă uitam la ea, dar îi simțeam prezența. Așteptam momentul prielnic să-i vorbesc. Nu că aș mai fi vrut să fi venit, dar așteptam de la ea să-mi fi motivat de ce nu venise. Numai că toată seara mi-a fost imposibil să mă apropiu de ea. Nu se desprinsese de Jeff niciun moment. Am plecat cu Paul și Claire fără să fi schimbat o vorbă cu ea. Sau un zâmbet. Nimic.

Luni dimineață m-am trezit cu ea lungindu-și gâtul peste ecranul laptopului.

“Lucrezi?”

Mă uitam la ea de parcă mă lovise careva cu o piatră în cap.

“Ți-am spus să aștepți. Nu te bucuri că sunt aici?”

“I-a un loc,” i-am spus. Am închis capacul laptopului și m-am răsucit către ea în scaun.

“Ce-i între tine și Paul?”

“De ce întrebi?”

“Pentru că între voi doi e ceva. Vreau să știu ce.”

Își netezea rochița albă de parcă era o fetiță mică. Întârzia cu răspunsul.

“Paul e doctorul meu curant.”

Încercam să împac ce-mi spusese cu ce știam. Nu se potrivea.